

MEHMET ANIL

BİTİK

♥
CAN

ROMAN

Mehmet Anıl
BİTİK

Can Yayınları: 1518
Türk Edebiyatı: 434

© Mehmet Anıl, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0547-5

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Mehmet Anıl
BİTİK

ROMAN

CAN YAYINLARI

**MEHMET ANIL'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

GERİ GELMEMEK ÜZERE / *roman*

Sili'ye

1

Gözlerini dikip öyle mahzun mahzun bakma bana Bitik, ne olursun! Acıma dolu bakışın yüreğime ateşten bir ok gibi saplanıyor. Beni sevdiğinden kuşkum yok. Tanışalı yarım saat bile olmadı ama ezelden beridir dostmuşuz gibi geliyor bana. Ne yazık ki kısa süre sonra bitecek ve korkarım bir daha göremeyeceksin beni. Geçmişte kalan bir dost olarak anarsan ne âlâ, unutursan, bak o zaman hak ediyordumdur silinip gitmeyi. Dostluğun birlikte geçirilen zamanla ilgisi var mıdır sence? Ne kadar uzun tanış kalınırsa, dostluk o oranda artar mı dersin? Hayır sevgili Bitik. Ne yıllanmış, mayalanmış arkadaşlıklarım vardır ki ayağım takılıp yere her kapaklanışında için için gülüp, keyifli sohbetlerinin en lezzetli mezesi yaparlar başarısızlıklarımı. Evet, sen benim en yeni arkadaşım ve en iyi dostumsun, bunu hissediyorum. Daha önce karşılaşmış olsaydık, işler bu aşamaya gelmeyecekti belki. Ama hayır, dostluğunun gücü de kurtaramazdı beni içine düştüğüm karanlıklardan. Biliyorum, elinden geleni yapacak, canını bile vermeye hazır olacaktın. Ne yazık ki bazı şeylere hiçbirimizin gücü yetmiyor Bitik! Yazgı, sillesini öylesine acımasızca indirir ki üzerimize, çabalamaydı düşünmemizin bile boşuna olduğunu anlayıveririz.

Çok zamanım kalmadı, gelmeleri yakındır. Bedenimi kaba eldivenli hoyrat ellere bıraktığımda, ruhum hangi karanlık kuytularda gizleniyor olacak? Değersiz bir beden, benden geriye kalan tek şey. Ya ruhum? O daha mı değerli? Günahsız bedenin, sapkın ruhumun kurbanı değil mi? Neyse ki bu en zor ânımda yanımda sen varsın. Bak, herkes beni terk edip gitti. Herkes, ama demek istediğim aslında karım. Kızım nerede şimdi, bilmiyorum bile. Bunları bir tek sana anlatabilirim Bitik. Beni yalnız sen anlarsın, eminim bundan. Suçladıklarını, başıma gelen her şeyden beni sorumlu tuttuklarını bile bile insanlarla konuşmak faydasız. Kendilerine göre yapay bir düzen tutturmuş, aldana aldana yaşayıp gidiyorlar. Yakınmadıklarına göre, onları ikna etme çalışmanın da yararı yok.

Ben bu düzene ayak uyduramadım Bitik. Ben ve onlar, hep böyle oldu. Gerçek mutluluğun doğaya boyun eğerek yaşamak olduğunu ayırımsayamadığın için seni yadırgamıyorum. Bu senin için su içmek, nefes almak kadar gündelik bir şey. Eminim senin de vardır kendine göre hoşnutsuzlukların. Bir zamanlar –senden iyi olmasın– bir köpek tanırdım. Yazlık evin yakınındaki parkta bütün gün güneşin altında miskin miskin pinekler, karnı acıkınca ona buna yaltaklanıp karnını doyurur, o gün aç kalırsa dert etmez, gelir gene yatar, kaşınır, kızışınca kendine bir dişi buluverir, yarını –ve öleceğini– düşünmeden ânın keyfini çıkarırdı. Bir kulağı –tıpkı senin gibi– tam dibinden kırılmışçasına öne doğru düşük, zengin turist köpeklerden birinin kaçamak yaz aşkının meyvesi olduğunu belli eden yarım kan, mutlu olmasına karşın bitik bir görünümü vardı.

Sana neden Bitik dediğimi merak ediyorsan işte yanıtı. Bence bütün sokak köpeklerinin ortak adı Bitik olmalı. Cici ev köpeklerini konunun dışında bırakıyorum. Onların kendileriyle ilgilenen sevecen sahipleri var. Ama sizler... Her neyse, odamın penceresinden bu eski bitiği izlerken, işte derdim, gerçek mutlu bir yaratık. Garipseyeceksin, kimi zaman özenir, kendimi onun yerine koyar, parkın orta yerindeki koca çınarın gölgesine uzanıp uzun uzun şekerleme yaptığımı hissetmeye çalışırdım. O bir simgeydi. İnsanların binlerce yıllık inançlarının, peşinde koştukları büyük ülkülerin, elde ettikleri göz kamaştırıcı utkuların boşuna olduğunu yüzlerine apaçık çarpan bir insanlık düşmanıydı o. Katlanamadılar. Halk sağlığı için görev yaptığını iddia eden tetikçi belediye işçilerinin önüne attıkları zehirli köfte değil, mutluluğunu çekemeyen mutsuz insan topluluğunun öç almak hırsıydı onu öldüren. Ama şimdi sen varsın. Bitikler hep var olacak ve haklı savaşım-larını sürdürecekler.

* * *

Bütün olanların, bu ıssız gece yarısı burada bulunmamın nedeni Carole Bouquet'dir sevgili dostum. Tek nedeni budur diyemesem de niçin en büyüğü sayılmasın? Başlangıçta bir oyun gibiydi, asla oynamayacağımı sandığım zararsız bir oyun. Aklıma ilk düştüğünde gülüp geçmişim. Kendi kurduğum oyunun umarsız oyuncağı haline geleceğimi nasıl bilebilirdim? Karım ve kızımın yazlık evde kaldığı gene böyle sıcak, yapışkan ve uykusuz o yaz gecesi, salondaki divana uzanmış, bütün gece açık tutmayı alışkanlık haline getirdiğim televizyo-

nu boş gözlerle izlerken garip duygular içindeyim. Gece uyumayıp televizyon izleyenler bilirler. Bu saatlerde bambaşka kanalların egemenliği hâkimdir. Gündüzleri en az seyredilen kanallar, uykusuz sabahçıların en sadık yoldaşı haline gelir. Karımın Carole Bouquet'yle benzerliğini o gece 'Nehrin İki Yakası'¹ adlı Fransız filmini izlerken fark ettim. Tıpatıp fiziksel benzerlikten söz etmiyorum elbet. Aktristin -rolünün desem daha doğru- kadınsılığı, karımın uysal kişiliğinin bir ikizi gibiydi. Yalnız havası ve tavırları değil, filmin geçtiği insanlığın son nahif dönemi 60'lı yılların masumiyeti de iyice hassaslaşan duygularımı etkilemiş olmalı.

Evet sevgili Bitik, olanların nedeni filmin yıldızı, güzeller güzeli Carole Bouquet'dir. Kendisi bu suçlamayı kabul etmeyecektir tabii, beni nereden tanırsın, varlığımdan habersiz, kilometrelerce doğuda gerçekleşen uğursuz olayların nedeni niye olsun? Ama evet, pekâlâ olur... Yalnızca var olmak bile başlı başına sorumluluk yükler her doğan insanoğlunun omuzlarına. Kaldırımında karşılaştığımız bir yabancı, bize çarpmamak için yolunu bir adım değiştirse, köpek pisliğine bassa, ayakkabısını temizlemek için durup kâğıt mendilini çıkarırken yitirdiği zaman yüzünden otobüsü kaçırıp bir sonrakine binse ve otobüs kaza yapıp ölse, bu işte hiç sorumluluğumuzun olmadığını iddia edebilir misin? Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığımı biliyorum Bitik, endişelenme, yanıt beklediğim yok, duygularımı okuyorsun ya, bu kadarı yeterli. Köpek pisliği dediğim için de darılmadığımı umarım. Sokak köpeklerinin her yeri pisleme hakkı olduğuna bütün kalbimle inanıyorum Bitik, varsaydığım pisliğin evcimen bir golden retriever'a ait olduğunu söyler-

sem gönlünü almış olur muyum?

İşte bu Carole Bouquet sevgili dostum, hayatıma girmekle kalmayıp onu gerçek bir karabasana çevirdi. Suçun tamamını ona yüklemekle haksızlık ettiğimi elbette kabulleniyorum. Filmin yapımcısının, yönetmeninin, senaristinin, sanat yönetmeninin, kameramanının, giderek azalmak koşuluyla sesçisinin, dekorcusunun, ışıkçısının, tıpkı filmin televizyonda yayınlanmasına karar veren o işgüzar kadar görece sorumlulukları vardır.

* * *

Hep aynı rüya Bitik. Temizlik işçilerinin bu bitmek bilmeyen grevi beni kötü etkiledi. Gecelerimin o kara çocuğu, kir pas içindeki yüzünün iyice belirginleştirdiği yosun yeşili gözlerini elime dikmiş bakıyor. Aynı oyunu prova ediyormuşuz gibi, bu kez de elimdeki çikolata paketini uzatıyorum; alıyor, ambalajı arsızca yırtıp çikolatayı çıkarttıktan sonra kâğıdı yere atıyor. Kızıyorum, yere çöp atılmaz, diye azarlamak isterken aniden çıkıveren bir yel çikolata kâğıdını uçuruyor. Kâğıt düzensiz şekiller çizerek havada dans ederken, peşinden koşuyorum. Bu davranışımın çocuğa ders olmasını ister gibiyim. Kâğıt öylesine kıvrak hareketlerle uçuşuyor ki, her defasında parmaklarımın arasından kaçiveriyor. Peşinden ne kadar koştuğumu, nasıl derin bir vadinin kıyısına vardığımı anlayamıyorum. Kâğıt artık çok uzaklarda. Yakalamaktan umudumu kesince, dikkatim serbest kalıyor ve ağır bir kokunun tam ortasında olduğumu ayrımsıyorum. Ağır bir çöp kokusu bu. Sıcak rüzgâr aniden yön değiştiriyor. Çikolata kâğıdının döne döne yaklaştığını görüyorum. Dik-

katim gene onda. Bu kez yakalanmaya karar vermiş gibi tam yanıma gelip duruyor ve ben onu avcumda buruşturduktan sonra çöp tenekesine atıyorum. Bir çalımla dönüp çocuk izledi mi diye bakınırken, çöp tenekesinin nasıl birden büyük bir çöp kamyonuna dönüştüğünü anlayamıyorum. Kocaman bir süzgülü gibi, sıkıştırılmış çöplerin sarı-kahverengi sularını sızdıran kamyon, vadi kenarına doğru geri manevra yapıyor, arka tekerlekler yamacın kıyısına vardığında homurtulu bir hidrolik gürültüsü altında arka kapak açılırken kasa yükselmeye başlıyor. Çöpü boşaltacak, demek burası çöplük. Gözlerim aşağı doğru kayıyor. Ama hayır, burası cennet gibi bir vadi... Kabine doğru hamle yapıyorum, şoförü uyarmalıyım. Kabin çok yüksek, zıplıyorum, boyum yetişmiyor. Kabinin yanındaki basamağa çıkıyorum, pencerede tanıdık iki yeşil göz karşılıyor beni. Dur, diye bağıryorum... Duyduğuna eminim, Bitik, duyuyor beni...

Biraz yana dönmeliyim sevgili dostum, belim ağrıdı, dur sen kıpırdama, gözlerini daha iyi görüyorum böyle. Carole Bouquet'nin kocası rolünde Gérard Depardieu var. Filmdeki isimlerini anımsamıyorum. Onlarla aramızda tam bir benzerlik kurduğumu söylemiyorum. Nasıl bir aile olduklarının, nerede, nasıl yaşadıklarının da önemi yok. Önemli olan tek şey, günün birinde kadının başka bir erkeğe âşık olması, fırtınalar yaşamadan öylesine. Sinemada yanında oturan adamın, kendisi gibi ağladığını görüyor, etkileniyor, adam da öyle. Sinema çıkışında tanışıp pastaneye gidiyorlar. Hepsi bu. Sizle

¹ Un Pont Entre Deux Rives (1999). Yönetmen: Gérard Depardieu/Frederic Auburtin, Oyn: Carole Bouquet, Gérard Depardieu, Charles Berling.

rin koklamak gibi bize garip gelen alışkanlıklarınız varsa, bizim de aşk gibi, aldatmak gibi tuhaf davranışlarımız vardır. Gérard uzun zamandır işsiz. O güne dek karısına karşı ilgisiz kalmış, kaybettikten sonra onu ne kadar sevdiğini anlayıveriyor. Şu kadarını söyleyeyim, insanlar ellerindeki değeri bilmezler. Gérard da bilemedi ve karısını kaybetti. Açık bir pencerenin altından karısının sevgilisiyle sevişirken çıkardığı şehvet dolu iniltileri dinleyişini gözümün önüne getiriyorum da içim kıyım kıyım kınıyor. Ne dayanılmaz bir acı! Tanıdık inilti, karısını ebediyen kaybedişinin silinmez mührü olarak yüreğine nakşoluyor. Her akşam eve döndüğünde, salonda ütü yaparken bulduğu karısı artık ulaşılmaz bir kadın. Ulaşılmaz ve arzu edilen.

2

O sıralar uzun zamandır kafamı kurcalayan şeyin adını koymakta zorlanıyordum. Bir tür anlamsızlık girdabı içinde bunalıp duruyor, günlerimi, aşılması gereken bir sonraki aşama olarak görüyordum. Bu ne demektir biliyor musun sevgili Bitik, yeni ve katlanılması gereken uzun bir gün. Birçok insanın gıptayla baktığı yaşantım, bana dayanılmaz derecede boğucu geliyordu. Hayatının birinci yarısının büsbütün anlamsız geçtiğini sarsılarak fark eden sıradan bir erkeğin, geri kalanını anlamlı kılmak için yapabileceği kaç şey vardır?

Mahler'i acımasızca Beethoven taklidi olarak eleştirenlere hararetle karşı çıktığım günleri anımsıyorum. Nasıl da anlamsız geliyor şimdi. Yıllar önce ölüp gitmiş iki adamın ardından, onların asla öğrenemeyeceği iyi-kötü payeler yapıştırmamanın kime ne faydası var? Aradan beş yüzyıl geçtikten sonra insanlar onları dinliyor olacaklar mı? Ya da şöyle sorayım: Daha ne kadar dinleyecekler? 'Ludwig', van Beethoven olmayı ne kadar sürdürebilecek? Bin yıl? İki bin yıl? Güzel hatırın için beş bin yıl diyelim. Sonsuz zaman çizgisinde beş bin yıl, ihmal edilebilecek bir an değil midir? Yaşam sonsuz olmadıkça yapılan hiçbir şeyin anlamı yok. Güneş sönüp medeniyet son bulduğunda, karanlıkta

başıboş dolaşan darmadağın notaları kimse dinlemeyecek. Zaman, her şey!..

Beethoven için durum böyleyken, dünyadan iz bırakmadan geçip gidecek olan zavallı ben, yaşama nasıl bir anlam iliştirebilirim? Elli bir yaşında – yaşım bu– müziğe başlasam, senfoni besteleyebilir miyim? Başarmak için ne kadar zamana gereksinimim var? Kendi yarattığı renklerle dünyayı her defasında yeniden var eden bir ressam, ya da yürekleri titreten bir şair olabilir miyim, yarından tezi yok çalışmaya başlasam? Zaman yitirmemek için neye yeteneğim olduğunu bulup çıkaracak bir rehberlik uzmanına danışsam, yararı olur mu ki? Hayır, mutlu bir esnaf gibi düşünüp işimin küçük başarılarıyla övünmek en iyisi. Ama onu bile kendim kurmadım. Babamın fabrikası olmasaydı, dahası yoksul olsaydık açlıktan ölürdüm ben. Babam işimi verdi, annem karımı. Karım istemeseydi çocuk sahibi olmayı aklıma getirir miydim bilmiyorum. Ben hayatta hiçbir şeyi başaramadım Bitik. Ne var ki korkunç olan bu değil cancağızım, yemin ederim, bunu fark etmiş olmam, evet belki, ama en korkuncu gene zaman: Ne yazık ki çok geç...

Görüyorum ki esniyorsun sevgili dostum. Ama gitmeden önce bunları birine anlatmam gerek. Dilersen usul usul kestirebilirsin, darılmam, kal yeter ki, dinlemesen de olur. Gérard, köprü inşaatında iş buluyor. Şantiyenin işçi barakalarında kalarak, karısının ihanetini kolaylaştırdığının henüz farkında değil. Yönetmen Carole'de meydana gelen değişiklikleri ustalıkla yansıtıyor. Kendi halinde bir kadinken kendine bakmakla kalmıyor, dünyaya yeniden gelmişçesine ıslıl ıslıl hayat dolu. Bu kez Carole, Gérard'a karşı kayıtsız ve Gérard kahrolsa

da, bizi etkileyen bu değil, aşkın büyüü. Carole'ün sevgilisiyle buluştuğu sahnelerde onların yerinde olmaktan başka şey düşünemez izleyici. İki âşğın ayışığı altında plajda çıplak ayaklarla koşmasından daha sarhoş edici ne olabilir?

Hayatın anlamı –sen istersen anlamsızlığı de– üzerinde herkes gibi ben de düşündüm Bitikçğim. Sonunda mantıklı bir insan olarak, mutsuz olmanın tek yolunun hedef küçültmek olduğunu kabullendim. Aksi halde kalıcı eser bırakmayan her insanın mutsuz ve tatminsiz yaşamaya mahkûm edilmesi ağır bir haksızlık olurdu. Çevremdeki sıradan insanlara bakıp, onların hayattan nasıl hoşnut kaldıklarını anlamaya çalıştım, yaptıklarını gözlemledim, işe yaramadı. Sonunda çok erdemli olmasa da eksik olan şeyin 'heyecan' olduğuna kanaat getirdim. Bungee Jumping ya da yamaç paraşütünden söz etmediğimi anlamışsındır. Carole düş almış, saçları hafif nemli, üzerinde incecik yazlık bir elbise, iki sevgili gölgelik bir terasta yan yana oturmuş, batan güneşin denizi kırmızıya boyamasını izliyorlar. Carole'ün etekleri ve saçları uçuşuyor –kokusu burnuma geliyor– yakışıklı sevgili keten giysisinin içinde alabildiğine yakışıklı, kadehler buz gibi, her şey çok hafif ve serin, dünya artık yıkılabilir...

Amaçsız kalan bir erkeğin hayatını ne kurtarır? Yanıt basit: Aşk!.. Bu büyüü sözcük, denize düşen kazazedeye atılmış bir can simidi gibi boynuma dolandı, benliğimi tutsak aldı. Aşkı sana tarif etmek kolay değil. Bir tür kızışmaya benzetebiliriz belki, ama şimdilik insanın saçlarının durup dururken parlaması gibi bir şey olduğunu bil yeter. Carole sev-

gilisinin yanağına kuş gibi bir öpücük kondurduktan sonra, başını onun göğsüne yaslıyor. ‘Ben senim, bu güzel kadın sana ait, ne dersen yaparım, ne istersen olurum, istersen öldür beni, seni seviyorum...’ Bu sözlerin kulağına hiç fısıldanmamış olmasının ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Ben hiç âşık olmadım. Bu yoksunluk düşüncesi beynimde acı şimşekler çaktırdı. Hayatı aşk sarhoşluğuyla anlamlandırmanın senfoni yazmaya göre kestirme ve ucuz bir yol olduğunu kabulleniyorum, ama söyler misin, başka ne yapabilirdim ki?

* * *

Gérard da umarsız bir telaş içinde ne yapacağını düşünüyor. Önce sert, sonra yumuşak davranmayı, ardından anlayışlı fakat sitemkâr, işe yaramadığını görünce mağrur ve kayıtsız, bunun en kötüsü olduğunu düşünüp sevecen ve ilgili, kısacası aldatılan koca hallerinin bilinen ve bilinmeyen tüm çarelerini bir bir deniyor. Ne var ki kadını cezbeden; mühendis sevgilinin şıklığı, mevkii ve parası. Üstelik o da sinemada ağlamasını seviyor. Oysa bizim derbeder Gérard hem kaba hem de meteliksiz. Şu rastlantıya bak ki, karısını çalan adam köprü inşaatının da başmühendisi. Koyu karanlık bir yenilgiyi kabullenmekten başka çaresi yok. Karısı esrik aşkın kanatlarında göğe doğru yükselirken, Gérard geri kalan hayatını –bunu, karısının evi terk ettiği gece salonunda tek başına otururken görüldüğü sahnede, yönetmenin başarıyla oluşturduğu boğucu havadan anlıyoruz– eski karısına duyduğu karasevdanın uçurumlarından aşağı yuvarlanarak geçirecek.

Karımı suçlayamam Bitik. Carole Bouquet'yi evet, ama onu hayır. Mine'yi seviyordum. Şu anki duygularım belki beni yalanlayabilir, ama onu sevmemem için geçerli bir neden hiç olmadı. Anneme evlenmek istediğimi söyledim, birkaç kızla tanıştırıldım, zaten evlenmeyi aklıma koyduğum için en aklıma yatanıyla –doğrusu en güzeliyle– evleniverdim. Gene de şanslı olduğumu söyleyebilirim, çünkü karım iyi çıktı. İstedğim özelliklerin tamamını barındırmasa da, görücü usulüyle daha ne kadarı olur ki? Her iki aile için de iyi bir anlaşmaydı. Onlar, yaş farkına karşın kızlarının zengin bir aileye gelin gitmesini, biz ise daha seçkin bir çevreye giden yolu açmayı sağlamıştık. Mine, Boğaziçi Üniversitesi Orta Kademe Yöneticiliği bitirmesine karşın eşliği, ev kadınlığını ve anneliği hemen benimseyiverdi. Kabul edilebilir genel kadınsı istek ve kaprislerden fazlasını gördüğümü söylersem haksızlık etmiş olurum. Daha ileri gidip, zamane kızlarında ender görülen bir tavırla benim 'evin beyi' olduğumu yüksünmeden kabullenmekle kalmadı, dişi bir edilgenlikle körüklerken, bundan mutluluk çıkarmasını bile başardı. Kimi zaman arkadaşlarıyla kadın kadına konuşurken benden korktuğunu söylemekten zevk aldığını düşündüğüm oluyordu. Asla kızmayacağımı bildiği konularda bile benden ödü patlıyormuş gibi yapar, uyarmama karşın sık sık yinelemekte garip bir tatmin bulurdu. Bunu tehlikesizce yinelediği konu kredi kartı ödemeleriydi. Tehlikesizdi çünkü ben ona tatmin edici –aksi halde hoşgörü ortamı değiştirdi kuşkusuz– bir alışveriş serbestliği tanırken, o da, gücümü zorlayan sorumsuz harcamalardan kaçınırdı. Buna karşın arkadaşlarının yanında öyle bir hava estirirdi ki, dışarıdan bakan biri

benim her ay banka ekstrelerini didik didik ettiğimi, her defasında kızacak bir şey bulup olay çıkardığımı sanabilirdi. Ara sıra dövdüğümü de uyduyor mu, diye merak ettiğim olurdu. Gene de bu ev pašalığı konumundan gururla karışık erkeksi bir hoşnutluk duymadığımı söyleyemem Bitik. Karım Carole'dü, ama ben Gérard değildim...

Aşk kızışmayla açıklamaya çalışırken şaka yapmıyordum sevgili dostum. Cinselliğin içinde aşk olması gerekmiyor da, aşkı aşk yapan içindeki kaçınılmaz çiftleşme dürtüsü. Bir aşk arzuladığım doğruydu, cesaret edemediğim de. Çünkü bu iş göze almayı gerektiriyordu. Yaşantımı baştan sona değiştirmeye cesaretim olmadığını biliyordum, cesaret etmek isteyen her korkak gibi ara formül peşinde olduğumu da. Aşk meyvesinden yalnızca bir dilim cinsellik alsam, ölçülü bir tatmin, sınırlı da olsa heyecan bulabilir miydim? Bulsam iyi olurdu, çünkü bu, dört başı mamur aşka göre çok daha tehlikesiz bir yöntemdi.

Karımı daha önce aldatıp aldatmadığımı merak ediyorsan, hayır dostum aldatmadım, ufacık bir kaçamak bile. Ailesine bağlı bir erkek olduğum, karımı çok sevdiğim, ondan korktuğum için değil. Yalnızca zor gelmişti. Düş kırıcı. Ne var ki zorlukların üstesinden gelme zamanıydı artık. Hayatımda bir kez olsun yüreklilik –denemesi diyelim– göstermeliydim. Atölye sahibi arkadaşlarımla sık sık yaptıklarını söyledikleri gibi bir Rus kızı ayarlayıp, yeni bir dünyaya ilk adımımı atmaya karar verdim. Burada da birtakım kararsızlıklar ve cesaretsizlikler var; ama kızı nereden bulduğumu, hangi otele nasıl götürdüğümü anlatmayacağım. O dönemle ilgili olarak söyleyebileceğim yalnızca; grevin ilerlediği,

ikinci haftasını doldurduğu, ortalığı yavaş yavaş ağır bir çöp kokusunun kaplamaya başladığı...

* * *

Rüyalarda insanlar yapmak istedikleri şeyleri yapamazlar, kaçmak istersen koşamazsın, suyun içinde yaşar gibisindir. O yeşil gözlü kara çocuk, deli gibi bağırma karşın çöpü vadiden aşağıya dökmeye devam ediyor. Kamyon kabininin penceresi açık, ama ben bir türlü kolumu içeri sokup onu durdurmayı başaramıyorum. Basamaktan aşağıya inip yardım aramayı düşünürken, bir gümbürtüyle sarsılıyorum. Şaşkınlığımı gören kara çocuk gülüyor. Beyaz dişleri tükürükle karışık kahverengi çikolata lekeleriyle kaplı. Kafamı çevirip arkama baktığımda, vadi kenarı boyunca sıralanmış onlarca kamyonun kapaklarını açmış, çöpleri yamaçtan aşağıya boşalttığını fark ediyorum. Kamyonların homurtusuna, akan çöplerin hışırtısı karışıyor. Çürümüş gıdalar, evsel atıklar, yumuşak, ıslak, akışkan çöpler, hastane atıkları, kanlı bezler ve plastikler... Her bir kamyonun aşağı akan dere, vadinin dibindeki çöp ırmağına katılıyor, köpürüyor, gazlar ve kabarcıklar çıkartarak ağaçların ve evlerin üzerinden aşır, uzaklarda nereye vardığı anlaşılmayan bir ufka doğru çağılıyor. Vadinin karşı yakasında da kamyonlar sıra sıra olmuş Bitik, çikolata kâğıdı uçuyor, ben onu yakalayamıyorum ve çok kötü kokuyorum...

Dina... Adı bu... On sekiz yaşında bir kız, kötülükü, ahlaksızlığı, insanoğlunun rezilliğini nereden bilir? Beyaz Rusya'daki baba evinden, çocukluk anılarından, oynamayı henüz bitirdiği bebeklerinden

ayrılıp, binlerce kilometre güneydeki ‘Arap’ Türkiye’de ne idüğü belirsiz kıllı bir adamın yatağına girmeyi yalnızca ahlaksızlıkla açıklamak haksızlık sayılmaz mı Bitik? Yoksulluğu yenmek için böylesine büyük bir vazgeçmeyi göze almak, genç kızlık masumiyetini kırılıp pörsümüş vücutlarda heba etmek bir erdem sayılmıyorsa, bunda onun hiç suçu yok. Güzel, yosma ama hepsinden çok talihsiz olduğunun öylesine farkında değildi ki, onun yerine ben hüzünlendim. İşini canla başla yapmaya çalışırken, ‘Hayır, öyle görünmek zorunda değilsin bebeğim, yapma,’ demeyi öylesine arzuladım ki. Sen bir orospu değilsin bebek, yanımda bir periden farkın yok, böyle davranarak beni kırdığını görmüyor musun, bak ben seni şefkatle okşuyorum, başımı saçlarına daldırıp kokunu ciğerlerime çekiyorum, ama sen bunun farkında değilsin bebeğim, iyi sevişerek beni mutlu ettiğini sanırken yüreğimi parçaladığını anlamıyorsun, yarın sabah parayı alıp gittiğinde arkanda nasıl bir yıkıntı bırakacağını biliyor musun, asıl orospu benim yavrucuğum.

Ateş gibi bir genç kızla beraber oldun mu hiç? Parmaklarının arasından belli belirsiz bir esinti gibi gelip geçen, asla sahip olamayacağın, sabahları uyandığında doymaz bir açlıkla kapılıp gideceği yeni rüzgârlar arayan bir kızla? Dina’yı on sene sonra Beyrut batakhanelerinde gözaltı torbaları şişmiş, umutsuz bir orospu olarak gördüğün zaman nasıl şaşırırmazsan, New York’ta aranan bir model ya da ünlü bir Hollywood yıldızı olarak görürsen de şaşmamalısın. Aradaki tek fark, talihin –dilersen yazgı de– ta kendisi.

O ruhsuz otel odasının tuvalet aynasında, kızın üzerine abanmış kıllı kamburumu, kat kat olmuş

yağlı göbeğimi görünce kendimden nefret ettim. Nefesi kokan ağzımla kızın dolgun dudaklarını, ipeksi cildini, körpe göğüslerini şehvetle inleyerek ve salyalar akıtarak öpmem nasıl da iğrenç olmaydı. Ne isterdim biliyor musun bebeğim? Dünyadaki bütün genç kızlar, yalnız yakışıklı delikanlılarla sevişsinler. Yaşlanıp çirkinleşmiş amcaların meyve kokan genç kızlara yaklaşması yasaklansın. Ya bizlerin durumu ne olacak o zaman Bitik? Az sonra çöpçünün alıp gideceği ağzı bağlı bir çöp poşeti gibi, mutsuzluk ve kıskançlıkla bakıp duracak mıyız taze ürünlere? Parayla da olsa körpe bacakları, sarkmamış memeleri okşayamayacak mıyız; oldu ya okşarken hep böyle hüznlenecek miyiz? Neden yaşlanıyoruz Bitik, Allah kahretsin neden? Kızın büyük bir istekle kendini vermesi gururumu okşamak bir yana, hak etmediğim cennet meyvesini alçakça bir hileyle dişlemişim gibi yüreğimde onulmaz bir yara bıraktı. Sabaha doğru kollarımın arasında usul usul uyurken, sahip olduğum her şeyi geride bırakarak bizi hiç tanımadıkları, onun vaktiyle orospuluk yaptığını kimsenin bilmediği uzak diyarlara kaçtığımızı düşledim. Sıcak bir yel açık pencereden içeri çöp kokusunu doldurdu, uzaklardan sabah ezanı duyuldu; kız uyanmadı, ben uyuyamadım, hiç tanımasaydım, onunla yatmasaydım bu kadar mutsuz olmayacağımı düşünürken sessizce ağladım.

Bir sabah gazetede tanınmış uluslararası model güzel Dina'nın resmiyle karşılaşmak istemediğimi, bundan ölesiye korktuğumu, Beyrut batakhanelerinde çürüdüğünü bilmenin beni daha mutlu kılacağını söylersem, beni ayıplar mısın Bitik?

* * *

MEHMET ANIL

BİTİK

ROMAN

Mehmet Anıl'ın yeni romanı *Bitik*, Adem, Mine, Mümtaz ve Çağdaş adlı dört kahramanın çevresinde dönüyor. Adem, bir fabrikanın sahibidir. Karısı Mine pek çok açıdan az bulunur bir eştir. Ancak Adem için bu evlilik sıkıcılaşmaya başlamıştır; değişikliği önce başka kadınlarda arar, ama bula-

maz. Yaşadığı bunalımdan çıkmak için tek yolu kalmıştır: yeniden âşık olmak... Bu arada işleri de kötü gitmeye başlamıştır. Bir iş gezisi için Amerika'ya gider. Döndüğünde kendisini büyük bir sürpriz beklemektedir. Roman, 'Nehrin İki Yakası' adlı filmde görüntülerle beslenir. "Başıma gelenlerin sorumlusu Carole Bouquet'tir," der Adem, "daha doğrusu onun karımla olan benzerliği." Oyununu kurgularken filmde esinlenir, ama unuttuğu bir şey vardır: gerçekler filmlere benzemez.

KAPAK RESMİ: JOHN COLLIER

ISBN 975-07-0547-5

9 789750 705472

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR